

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 118/2022-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, IČO 35 943 882, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Mandzák, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tost 3/2021 zo 14. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na vyjadrenie ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tost 3/2021 zo 14. apríla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. BB-4T 26/2016 z 24. apríla 2017 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Najvyšší súd uznesením č. k. 3 To 3/2017 z 26. júna 2017 zamietol sťažovateľom podané odvolanie proti rozsudku špecializovaného súdu č. k. BB-4T 26/2016

z 24. apríla 2017 a ďalším uznesením č. k. 2 TdoV 2/2018 z 20. februára 2019 odmietol sťažovateľom podané dovolanie.

3. V ďalšom špecializovaný súd uznesením č. k. BB-3Nt/2/2020 z 5. novembra 2020 (ďalej aj „uznesenie špecializovaného súdu“) zamietol podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) sťažovateľom podaný návrh na obnovu konania v trestnej veci vedenej na špecializovanom súde pod sp. zn. BB-4T 26/2016 z dôvodu nezistenia podmienok obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. Najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného súdu č. k. BB-3Nt/2/2020 z 5. novembra 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. V trestnej veci vedenej na špecializovanom súde pod sp. zn. BB-3Nt/2/2020 bola sťažovateľovi vyodená trestnoprávna zodpovednosť pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona za to, že ako konateľ obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] nevykonával pôsobnosť konateľa s odbornou starostlivosťou v súlade so záujmami spoločnosti z dôvodu, že uzavrel v mene spoločnosti s bankou zmluvu o úvere vo výške 3,5 milióna eur a napriek skutočnosti, že spoločnosť mala dostatok finančných prostriedkov na úhradu mimoriadnej splátky úveru vo výške 700 000 eur, ktorá mala byť uhradená do 31. decembra 2009, túto neuhradil, čím porušil podmienky úverovej zmluvy, v dôsledku čoho nastala predčasná splatnosť úveru. V ďalšom bola sťažovateľovi vyodená trestnoprávna zodpovednosť za to, že v mene obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako predávajúci uzavrel zjavne nevýhodnú kúpnu zmluvu na predaj pozemkov vo vlastníctve obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ako kupujúcim za kúpnu cenu 7 miliónov eur aj napriek tomu, že obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] nadobudla scudzené pozemky za celkovú cenu 11 682 805,54 eur, pričom súhlasil so spôsobom úhrady kúpnej ceny tak, že časť kúpnej ceny vo výške 3 863 898,97 eur vyplatí priamo banke a časť kúpnej ceny poukáže na účet obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom na Cypre z titulu opčnej prémie na kúpu akcií obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], pričom akceptoval celkom neprimeranú výšku opčnej prémie v sume 3 136 101,03 eur, a to aj napriek tomu, že vedel, že spoločnosť nemá a nebude mať finančné prostriedky, čím tak obchodnej spoločnosti spôsobil škodu vo výške 7 818 906,57 eur.

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti napáda právny záver najvyššieho súdu, ktorý sa arbitrárne vysporiadal s novým sťažovateľom zadováženým dôkazom v jeho trestnej veci vedenej na špecializovanom súde pod sp. zn. BB-3Nt/2/2020. Podstata nového dôkazu podľa sťažovateľa relevantného pre vyhovieť návrhu na povolenie obnovy konania mala spočívať v inej metodike určenia výšky škody v predmetnej trestnej veci vychádzajúcej zo všeobecnej hodnoty predmetných nehnuteľností v čase spáchania skutku. Pôvodne bola výška škody vyčíslená ako rozdiel medzi nadobúdacou cenou scudzených nehnuteľností vo výške 11 682 805,54 eur a ich predajnou cenou za súčasného odpočítania výšky splateného úveru Poštovej banke, a. s., vo výške 3 863 898,97 eur, teda v sume 7 818 906,57 eur. Sťažovateľ v návrhu na povolenie obnovy konania predstavil znalecký posudok č. 35/2020 súdneho znalca [REDAKOVANÉ], ktorý stanovil

všeobecnú cenu predmetných nehnuteľností na sumu 1 155 000 eur, ktorá je blízko inej hodnote predmetných nehnuteľností, ktorú stanovil správca konkurznej podstaty v rámci prebiehajúceho konkurzného konania ešte v roku 2018 na sumu 927 031,30 eur. S poukazom na uvedený znalecký posudok sťažovateľ dôvodí, že „*má spôsobilosť privodiť iné meritórne rozhodnutie a to i preto, lebo sa jedná o nový znalecký posudok, ktorý obsahuje nové skutočnosti.*“. Sťažovateľ teda videl dôvodnosť podaného návrhu na povolenie obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na špecializovanom súde pod sp. zn. BB-3Nt/2/2020 na tej skutočnosti, že znalecký posudok súdneho znalca [REDAKOVANÉ] č. 35/2020 (ktorého opodstatnenosť potvrdzuje aj skutočnosť posúdenia hodnoty predmetných nehnuteľností správcom konkurznej podstaty) je dôkazom, ktorý nebol súdu známy v pôvodnom konaní a v dôsledku ktorého je možné docieľiť revíziu právneho posúdenia jeho trestnej veci v prospech jej priaznivejšieho kvalifikačného zhodnotenia na podklade prijatého a znalcom verifikovaného záveru o vzniku nižšej škody než tej, z ktorej súdy pôvodne vychádzali. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti vytýka všeobecným súdom to, že mali „*v prvom rade vysvetliť z akého dôvodu nie je všeobecná hodnota nehnuteľností relevantná a teda uviesť z akého dôvodu nie je relevantná aplikácia ustanovenia § 126 ods. 1 (prvá veta) Trestného zákona, (na ktorú odkazoval sťažovateľ a na dôkaz tejto skutočnosti predložil znalecký posudok). Inými slovami povedané, súdy mali vysvetliť z akého dôvodu naďalej trvajú na relevantnosti tzv. nadobúdacej hodnoty, ktorú nie je možné v prejednávanej veci aplikovať. Uvedené úvahy však v odôvodnení všeobecných súdov absentujú, a preto nemôže napadnuté rozhodnutie v ústavnoprávnom prieskume obstať.*“. Za arbitráry považuje sťažovateľ aj právny záver o tom, že vo veci konajúce súdy nemohli predvídať vyhlásenie konkurzu na majetok obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] a ohodnocovanie predmetných nehnuteľností správcom konkurznej podstaty, keďže rovnako „*nemohli predvídať ani to, či na majetok poškodenej spoločnosti bude vôbec vyhlásený konkurz, a nie ešte i to, že správca konkurznej podstaty stanoví hodnotu nehnuteľností niekolkonasobne nižšiu než bola nadobúdacia hodnota nehnuteľností.*“.

6. Porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom sťažovateľ videl v postupe špecializovaného súdu, ktorý na verejnom zasadnutí nevykonal nový predložený dôkaz, a to znalecký posudok súdneho znalca [REDAKOVANÉ] č. 35/2020, čím tak nebol dodržaný kontradiktórny charakter verejného zasadnutia a bolo porušené právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v príslušnej časti.

7. Porušenie čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy sťažovateľ nachádzal v tom, že sa v čase rozhodovania o návrhu na povolenie obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a z dôvodu ním podaného návrhu by v prípade povolenia návrhu na obnovu konania mohlo dôjsť k jeho prepusteniu na slobodu dôsledkom prerušenia výkonu trestu odňatia slobody.

8. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezhom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy... ako i právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy SR Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tost/3/2021 zo dňa 14.04.2021 a konaním, ktoré mu predchádzalo porušené bolo.

2. *Zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tost/3/2021 zo dňa 14.04.2021 a vec vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.*
3. *Najvyšší súd ... je povinný uhradiť sťažovateľovi... trovy konania... “*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to v dôsledku arbitrárnosti záverov, ku ktorým dospel najvyšší súd pri posudzovaní splnenia podmienok obnovy konania v sťažovateľovej právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na špecializovanom súde pod sp. zn. BB-3Nt/2/2020, v dôsledku čoho došlo sekundárne aj k porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy. Porušením kontradiktórneho charakteru verejného zasadnutia špecializovaného súdu spočívajúceho v nevykonaní nového predloženého dôkazu opodstatňujúceho povolenie obnovy konania došlo k porušeniu práva na vyjadrenie ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

10. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. Judikatúrne východiská všeobecne:

11. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Zároveň má teda každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), alebo ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

13. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad [obdobne pozri aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998]. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

III.2. Judikatúrne východiská pri obnove konania:

15. Vo všeobecnom ponímaní inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené. Obnova konania slúži predovšetkým na nápravu nesprávnych skutkových zistení na základe nových skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré nebolo možné v pôvodnom konaní použiť (II. ÚS 161/2012, IV. ÚS 578/2020).

16. Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci súdneho procesu dovoľuje zasiahnuť do už právoplatne skončených vecí, prelamuje princíp právnej istoty na účely učiniť zadosť dobrému a spravodlivému (*boni et aequi*) rozhodnutiu, teda učiniť zadosť všeobecnému záujmu na zákonnosti a ústavnosti rozhodnutí všeobecných súdov a predovšetkým (v užšom a primárnom zmysle) záujmu účastníkov konania na tom, aby ich vec (ich práva a povinnosti) bola spravodlivo posúdená a rozhodnutá nezávislým a nestranným súdom (všeobecne k vzťahu právnej istoty založenej právoplatným rozhodnutím a princípu spravodlivého rozhodovania pozri sp. zn. II. ÚS 73/2015, body 42 – 45).

17. V konaní o povolenie obnovy konania (*iudicium rescindens*) podľa Trestného poriadku príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného (III. ÚS 406/2014, II. ÚS 111/2015, rovnako tak napr. aj nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. I. ÚS 2517/2008 z 24. februára 2009, bod 41).

18. Konanie o povolenie obnovy konania pozostáva zo skúmania prípustnosti návrhu a skúmania odôvodnenosti návrhu. Súd tak najskôr skúma formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania (§ 399 ods. 1 Trestného poriadku), ďalej sa musí zaoberať tým, či navrhovateľ vo svojom návrhu tvrdí Trestným poriadkom predpokladané/predvídané dôvody na povolenie

obnovy konania, a konečne skúma odôvodnenosť návrhu, t. j. či sú uvádzané skutočnosti a dôkazy spôsobilé na to, aby bolo v obnovenom konaní možné dosiahnuť iné rozhodnutie vo veci (§ 394 Trestného poriadku, II. ÚS 111/2015).

III.3. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a uznesenie špecializovaného súdu:

19. Najvyšší súd po zhodnotení splnenia formálnych podmienok obnovy konania konštatoval nedôvodnosť podaného návrhu z materiálnej stránky, keďže „správca konkurznej podstaty vyčísl'oval hodnotu nehnuteľností v roku 2018, pričom skutok, zo spáchania ktorého bol odsúdený [REDAKOVANÉ] uznaný za vinného, bol podľa skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku spáchaný v rokoch 2009 - 2012. Nie je potom zrejmé, akým spôsobom by cena nehnuteľností určená správcom konkurznej podstaty v roku 2018 mohla mať vplyv na zmenu skutkového stavu viažuceho sa na roky 2009 - 2012.“. Sťažovateľom predložený znalecký posudok najvyšší súd zhodnotil tak, že «nie je spôsobilý sám osebe, ani v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Predmetný znalecký posudok odsúdený prezentuje ako jediný znalecký posudok, ktorý zákonným spôsobom stanovuje hodnotu všetkých nehnuteľností v čase spáchania skutku, pričom argumentuje tým, že predmetom znaleckého posudku Ekonomickej univerzity v Bratislave č. 3/2014 nebolo zistenie hodnoty nehnuteľností v čase spáchania skutku a v znaleckom posudku [REDAKOVANÉ] č. 117/2012 sú pozemky ohodnocované rôznymi čiastkami, teda nie je zrejmé, z akej konkrétnej hodnoty je potrebné vychádzať. K tomu je potrebné uviesť, že o uvedených „nesprávnostiach“ znaleckých posudkov musel mať odsúdený vedomosť už v priebehu pôvodného konania, pričom ani v návrhu na povolenie obnovy konania, ani v sťažnosti neuviedol, čo mu bránilo v predložení znaleckého posudku Doc. [REDAKOVANÉ], PhD, počas pôvodného konania. Možno pritom v zhode s názorom Špecializovaného trestného súdu poukázať na to, že odsúdený na jednej strane poukazuje na cenu nehnuteľností stanovenú správcom konkurznej podstaty v roku 2018 (čo tvorí podstatu jeho návrhu na povolenie obnovy konania, s poukazom aj na ním citovanú časť uznesenia ústavného súdu), kedy predmetné nehnuteľnosti neboli predmetom útoku a na strane druhej dodatočne predkladá znalecký posudok, v ktorom je podľa jeho názoru stanovená objektívna cena nehnuteľností v rokoch 2009 - 2012. Už len z uvedeného je zrejmé, že návrh odsúdeného vyznieva značne rozporuplne a ním predložené nové skutočnosti nemôžu, či už samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine v pôvodnom konaní.».

20. Pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako súdu sťažnostného a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESĽP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (Helle proti Fínsku z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, § 33; Hirvisaari proti Fínsku z 27. 9. 2001, sťažnosť č. 49684/99, § 31 – § 33).

21. Špecializovaný súd k sťažovateľom predloženému znaleckému posudku ako novému dôkazu disponujúcemu potenciou posúdenia jeho návrhu na obnovu konania v prospech jej povolenia poukázal na to, že „Znalec v posudku č. 35/2020 stanovil hodnotu nehnuteľností za obdobie od 26.04.2010 do 30.04.2012, teda ide len o časť obdobia vymedzeného súdom ako doby spáchania trestného činu odsúdeným [REDAKOVANÉ]. Z návrhu odsúdeného... je pritom celkom zjavná snaha negovať nadobúdaciú hodnotu nehnuteľností 11.682.805,54 Eur a to na základe Kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností zo dňa 28.09.2007 a Kúpnej zmluvy zo dňa 10.08.2009, čo je mimochodom v prípade zmluvy v druhej v poradí iba dva dni pred tým, ako odsúdený dňa 12.08.2009 uzavrel v mene [REDAKOVANÉ] Zmluvu o úvere č. 013/09/550088 s Poštovou bankou, a.s. o poskytnutí strednodobého úveru, ktorého nesplatenie napriek dostatku financií viedlo k defaultu spoločnosti [REDAKOVANÉ].“.

22. Vo všeobecnej rovine (reagujúc aj na hodnotu predmetných nehnuteľností podľa ich ocenenia správcom konkurznej podstaty) zároveň zvýraznil, že „Odsúdený sa vlastne nevie rozhodnúť, či má platiť cena stanovená správcom konkurznej podstaty ešte v roku 2018, kedy majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ] (nehnuteľnosti) neboli predmetom útoku alebo má platiť cena určená postupom podľa § 126 Trestného zákona, teda cena nehnuteľností v čase a mieste činu, čo však bolo v čase od 12.08.2009 do 26.04.2010, ako to je vymedzené v skutkovej časti už skôr uvedeného rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorým bol [REDAKOVANÉ] právoplatne odsúdený.“.

23. K námietke sťažovateľa o porušení čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na vyjadrenie ku všetkým vykonávaným dôkazom, ku ktorého porušeniu malo dôjsť postupom špecializovaného súdu na verejnom zasadnutí, ktorý sťažovateľom predložený znalecký posudok nevykonal, „lebo sa týka okolností nepodstatnej pre rozhodnutie súdu. Súd nevykonal predmetný znalecký posudok ako dôkaz z dôvodov rozvedených už vyššie v odôvodnení tohto uznesenia, keď uplatnil argumentáciu ku spôsobenej škode z uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bolo odvolanie obžalovaného zamietnuté.“.

III.4. Posúdenie vecí:

24. Ústavný súd v prvom rade vo všeobecnej rovine poukazuje na okolnosť, že v konaní o povolení obnovy konania nie je povinnosťou konajúcich súdov *a priori* prijať sťažovateľom ponúknuté dôkazy a osvojiť si ich vyhodnotenie z pohľadu sťažovateľa, povinnosť konajúcich súdov sa obmedzuje len na posúdenie závažnosti, resp. kvality týchto dôkazov a následnú formuláciu odpovede, prečo tieto dôkazy považujú/nepovážujú za také, ktoré by spĺňali parametre tzv. nového dôkazu predvídaného § 394 ods. 1 Trestného poriadku (I. ÚS 202/2015, IV. ÚS 578/2020).

25. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (vrátane príslušnej časti odôvodnenia uznesenia špecializovaného súdu) ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie vecí interpretoval a aplikoval (predovšetkým § 394 ods. 1 a § 399 ods. 2 Trestného poriadku, pozn.), jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, preto sú legitímne a z pohľadu kritérií posudzovania ústavného súdu (ktorý nenahrádza všeobecný súd pri zisťovaní skutkového stavu a aplikácii zákona) ústavne udržateľné. Najvyšší súd vo svojom napadnutom uznesení (vychádzajúc z právneho názoru špecializovaného súdu a vyslovujúc s ním súhlas, pozn.) zrozumiteľným

spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predstretú argumentáciu za spôsobilú na obnovu konania. Reagoval tak (obsahovo) preto, lebo sťažovateľom predložený znalecký posudok považoval za vyjadrenie námietky, ktorú sťažovateľ mohol artikulovať už v pôvodnom konaní, teda námietky chyby skutkového zistenia a v nadväznosti na to aj kvalifikačného posúdenia (čo nie je okolnosť relevantná pre obnovu konania). V tejto súvislosti sa najvyšší súd vysporiadal aj so skorším uznesením ústavného súdu z 15. apríla 2020 (II. ÚS 161/2020) o odmietnutí predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, keď najvyšší súd dôvodí, že ústavný súd uviedol, že sťažovateľ môže podať návrh na obnovu konania, nie však to, že sú splnené podmienky obnovy konania (čo naozaj nebolo predmetom posudzovania ústavného súdu). Ústavný súd k tomu navyše dodáva, že označenie možnosti podať návrh na obnovu konania spája označené uznesenie ústavného súdu v bode 89 s okolnosťami uvedenými v jeho bode 86 (exekúcia na základe adhézneho výroku trestného rozsudku a tvrdené dvojité vymáhanie hodnoty nehnuteľností, resp. aj samotných nehnuteľností správcom konkurznej podstaty), keď námietka skoršej ústavnej sťažnosti týkajúca sa výšky škody spôsobenej trestným činom a určenej stanovením hodnoty nehnuteľností v zmysle § 126 ods. 1 prvej vety Trestného zákona, resp. jej neexistencie (bod 82 predmetného odôvodnenia) bola ústavným súdom odmietnutá ako podaná oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde (bod 83 predmetného odôvodnenia). Predovšetkým však najvyšší súd popísal aj ďalšie vecné okolnosti, pre ktoré nepovažuje dôkaz – znalecký posudok predložený sťažovateľom ani skutočnosť spočívajúcu v určení ceny predmetných nehnuteľností správcom konkurznej podstaty za spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o vine (body 19 až 22 tohto odôvodnenia). Takto prezentované právne názory najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, ignorujúce predložený dôkaz, pričom ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že nerozhoduje v tejto veci z pozície trestného súdu (riešenia kauzy), ale z hľadiska posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia. V dôsledku toho konštatuje, že nezistil relevantnú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, z čoho rezultuje záver o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti sa vzťahuje aj na sťažovateľom namietaný postup špecializovaného súdu, ktorý nevykonal ním navrhnutý dôkaz z dôvodu jeho bazálnej vecnej irelevancie pre splnenie podmienok obnovy konania na podklade svojich už predstretých záverov. Tento postup špecializovaného súdu nebol v nesúlade s § 402 ods. 1 a § 295 (ods. 1 oproti ods. 2) Trestného poriadku spôsobilým materiálne privodiť porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vzhľadom aj na vysporiadanie sa špecializovaného súdu a pri sťažnostnom prieskume najvyššieho súdu s obsahom sťažovateľom predloženého dôkazu a ďalšou predstretou skutočnosťou spôsobom zodpovedajúcim rozhodovaniu o návrhu na povolenie obnovy konania. Je evidentné, že odlišný názor sťažovateľa a konajúcich súdov na možnosť vyvolať na základe predloženého dôkazu odlišné (než pôvodné) rozhodnutie o vine (a teda povoliť obnovu konania) nepramení z neznalosti obsahu znaleckého posudku súdmi (sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti ani len nepredkladá ústavnému súdu argumentáciu, z ktorej by mal v tomto smere vyplynúť opak). Ak by, naopak, bola obnova konania povolená,

musel by byť v novom konaní už predmetný dôkaz vykonaný spôsobom predpokladaným Trestným poriadkom pre hlavné pojednávanie.

27. K záveru o zjavnej neopodstatnenosti podanej ústavnej sťažnosti dospel ústavný súd aj pri posúdení sťažovateľom označeného základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy. Toto ustanovenie nemá žiadnu bezprostrednú príčinnú súvislosť s posúdením splnenia podmienok obnovy konania, navyše vzhľadom na negatívne posúdenie ústavnej sťažnosti v jej skôr prezentovaných častiach je v relevantnej vecnej konzekvencii aj záver o naostatok nastolenej otázke nevyhnutne negatívny.

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu